

Малката пекарна в
Бруклин
Джули Каплин

Първа глава

– Предложението е чудесно – каза Софи с едва доловимо съжаление, че се налага да го отклони. Някой ден щеше да посети Ню Йорк. – Но не виждам как бих могла да приема в момента.

Анджела се намръщи.

– Разбирам. Наистина не ти давам достатъчно време да го обмислиш. Направо ми се иска да убия Мел, че си счупи крака.

– Едва ли го е направила нарочно – изтъкна внимателно Софи.

– Адски неподходящ момент уцели и макар доста хора да са се наредили на опашка за това шестмесечно назначение в Ню Йорк, ти си най-добрият ми автор на кулинарни текстове. Направо си *гениална*.

– Много мило, че го казваш, Анджела...

– Мило? – Главната редакторка повдигна една от зловещо оскубаните си, почти изцяло изтръгнати вежди. – Не съм мила. Честна съм. Ти си изключително талантлив журналист и ми се иска... – Направи пауза и поклати глава. – Да не си посмяла да го повториш, но да, иска ми се да разгърнеш възможностите си.

– И си отчаяна – подкачи я Софи.

– Е, и това го има. – Анджела остави химикалката и се разсмя примирено. – Поне го обмисли още малко. Това е великолепно възможно. Подобни работни предложения за размяна на кадри не се появяват толкова често и ако не бяха близнаците, аз самата веднага щях да замина.

– А Ела? Тя би приела с удоволствие – предложи Софи.

Анджела наклони глава.

– Това момиче е на двадесет и девет години, а се държи като дванадесетгодишна. Ще бъде абсолютна катастрофа.

– Понякога не е толкова зле.

Анджела многозначително вдигна другата си вежда.

– И знам колко много ѝ помагаш. Не мисля, че би оцеляла без теб.

Софи се разсмя.

– Още една причина да не ме изпратиш в Ню Йорк.

Шефката ѝ също се разсмя, докато затваряше бележника си, но по-отсечено.

– Все ще се справим някак. – Изражението ѝ стана по-сериозно, когато Софи се надигна от стола, за да си тръгне. – Наистина, Софи, обеща ми, че ще си помислиш.

Софи се върна в главния офис, където всички все още говореха за ужасния инцидент, при който Мел си счупи крака, когато скочи от масата в един бар в края на своя триумфален танц *заминавам-за-Ню-Йорк-за-шест-месеца*. Спадналият балон с хелий с изписаните на него думи „Ще ни липсваш“ все още се полюшваше над празния стол отсреща. Някой наистина трябваше да го махне, преди Бранди Баумгартен, момичето с така типично американско име, да дойде и да заеме бюрото на Мел.

Горкичката заслужаваше нещо повече от това, което предлагаше в момента неговата повърхност, а именно: лепкави кръгчета от чаши с просеко и трохи от любимия снакс на Мел. Грабвайки една ножица, Софи пристъпи към балона и с решително движение отразя въженцето. Правилно бе постъпила, като отхвърли предложението на Анджела. Мисълта да седне на бюрото на Бранди от другата страна на Атлантическия океан ѝ се струваше повече от ужасяваща. И горката Бранди да дойде тук... В непознат град. Съвсем сама. Софи почти потръпна. Може би трябва да ѝ вземе някакви курабийки, големи, сочни, с множество хрупкави парченца шоколад, за да я накара да се почувства добре дошла, като у дома си. И кафе. Американците пият много кафе. Може би ще е хубаво да ѝ приготви един

Малката пекарна в Бруклин

подаръчен пакет за опознаване на Англия. „Всичко, което ще ти е нужно в Лондон.“ Чадър...

– Земята до Софи. Как се изписва *clafoutis*?

– Извинявай. Какво?

Софи издърпа балона и го спука с ножицата си.

– Добра идея – каза Ела, другият кулинарен журналист в „СитиДзен“. – Имам предвид това с балона. И аз си мислех да го направя. И как всъщност се изписва *clafoutis*? Просто не мога да го запомня.

Софи ѝ каза буква по буква как се пише френският сладкиш с череша и седна на бюрото си, което бе точно срещу това на Ела.

– Какво искаше Анджела? Сгафила ли си нещо?

Софи поклати глава, все още леко смаяна от предложението да замине на работа в Манхатън, в американското издание на „СитиДзен“. Ако го кажеше на Ела, тя щеше да вдигне олелия до небесата.

– Как мина уикендът? – попита колежката ѝ, но в същия момент се намръщи. – О, по дяволите, спелчекът го промени на *clawfoot*. Можеш ли да ми кажеш пак името на пая, моля? Аз ходих до онова ново френско местенце в Стоук Нюингтън. Доста е пътят дотам, но... а как беше „Льо Гаврош“ в събота? О... не, не го е направил!

Софи трепна и се насили да се усмихне небрежно.

– За нещастие, не стигнахме дотам. Майка му беше зле.

– О, за бога, тази жена винаги е зле.

– Нищо не може да се направи – възпротиви се Софи, потискайки кучката у себе си, която бе на същото мнение като Ела. Лошо ли беше, че ѝ се искаше госпожа Соумс да се чувства зле в малко по-подходящи за графика на Софи случаи? – И този път бе спешно. Наложило се да викнат линейка и да я закарат в болницата. Горкият Джеймс изкарал цялата нощ там, чакайки новини.

Ела не скри гримасата си.

– Ти си дяволски добро същество. И прекалено добродушно. Той не те заслужава.

– Нямахте да го обичам, ако не беше толкова мил. Колко от мъжете, които познаваш, поставят семейството си на първо място?

Ела стисна плътно лъскавите си бледорозови устни. Явно отново бе плякосвала шкафа с подаръчните мостри на редакторката от отдел „Красота“.

– Вярно си е. Грег забрави Деня на майката, моя рожден ден и годишнината ни.

Софи искаше да изпуфти, но се въздържа. Грег едва ли помнеше нещо друго освен мачовете на любимия си футболен отбор.

– Ти си просто изумителна готвачка – въздъхна Джеймс и остави вилицата и ножа си. Софи кимна, доволна от начина, по който се бе получило нейното масаманско къри – сладко и пикантно в правилното съотношение, а картофите – не прекалено меки и не прекалено твърди.

Седяха в просторната ѝ кухня, а на масата между тях гореше свещ. Понеделник бе любимата ѝ вечер от седмицата, когато готвеше специално ястие, защото знаеше, че Джеймс през целия уикенд се е грижил за майка си. Той живееше с нея три дни в седмицата, а през останалите четири бе в апартамента на Софи. Софи подозираше, че госпожа Соумс всъщност не е чак толкова зле, но ѝ харесва синът ѝ да си стои у дома. Кой би могъл да я вини?

– Трябва някой ден да се ожена за теб. – Джеймс намигна на Софи и вдигна чашата си с вино, залюля течността вътре в нея и я подуши с маниера на ценител. И имаше основание, защото бе много хубаво австралийско мерло, което Софи бе открила по препоръките на винения специалист в работата ѝ и струваше малко състояние.

– Да, трябва – отвърна тя. Сърцето ѝ затуптя смутено. Той не за първи път казваше подобно нещо. И тя се замисли за събота, за „Льо Гаврош“, втората годишнина от първата им среща... е, беше се надявала...

– Е, как беше в работата днес?

Това беше една от хубавите черти на Джеймс, винаги проявяваше интерес.

Малката пекарна в Бруклин

– Помниш ли, като ти казах, че Мел заминава в петък? Счу-пи си крака. Не може да отиде в Ню Йорк. – Софи се поколеба и се разсмя. – Анджела ми предложи мястото ѝ.

– Какво... да заминеш за Ню Йорк? – Джеймс изглеждаше притеснен.

– Не се тревожи, отказах ѝ. Няма да те оставя.

Джеймс се усмихна и я потупа по ръката.

– Ако наистина искаш да отидеш, отиди, няма да имам нищо против. – Замълча и после приближи ръката ѝ до устните си. – Но ще ми липсваш ужасно, скъпа. Ще ми е тъжно, ако те няма наблизо.

Софи се изправи, застана зад него и го прегърна през гърдите, доволна, че не се е поддала на ласкателствата на Анджела. Някой ден с удоволствие би отишла в Ню Йорк. Може би с Джеймс щяха да отидат заедно. Защо не на меден месец?

Той се обърна и потърка нос в шията ѝ.

– Да си лягаме, а? Направо съм смазан. Пътуването от Корнуол ме убива.

– Трябва да разчистя.

Софи погледна към затрупаната със съдове и прибори кухня. Щеше ѝ се да не бе създавала такъв хаос и Джеймс да не беше винаги толкова уморен, но не можеше да го помоли да ѝ помогне с разчистването, когато тъкмо бе шофирал повече от триста и двадесет километра.

А и всъщност не можеше да се оплаче. Колко хора на нейната възраст имаха такава кухня? Или живееха в разкошен апартамент в „Кенсингтън“? Баща ѝ бе настоял. Щеше да е грубо да му откаже. Обичаше го, но това не означаваше, че ще му позволи да ѝ намери работа (да си поговори с приятел от борда) или да я изпрати в скъпо частно училище (тя винаги се записваше в обикновеното квартално училище), а и не ѝ се струваше редно да използва титлата.

Докато изчисти и подреди всичко и отиде в голямата спалня, Джеймс вече бе заспал и в стаята бе тъмно. Той все забравяше да остави нощната лампа светната. Тя тихичко се съблече и се пъхна в леглото, сгушвайки се в него, но нямаше никаква реакция. Клетият беше изтощен. Мъртъв за света. Софи се усмихна и отметна бретона от челото му. Той беше добър мъж. Грижеше

се за майка си, без да се оплаква. Софи затвори очи. Беше такава късметлийка. На кого му бе притрябвал Ню Йорк?

Закъснявам, ще се видим там. Това ми е почивният ден, но обожavam, че си толкова лоялна. Целувки. К.

Софи се усмихна, щом прочете съобщението. Кейт беше позле и от нея, винаги се опитваше да носи няколко дини под една мишница и Софи бе готова да заложил живота си, че предишната нощ е останала да спи при гаджето си Бен и това е истинската причина да закъснява сега. Те все още бяха във влюбената, изгаряща от страст фаза от типа „не мога да понеса да не те докосвам“. Не че Софи помнеше те двамата с Джеймс някога да са имали подобна фаза. Тяхната връзка бе много по-нежно, по-спокойно приземяване в любовта, а не като скок от ръба на скала. Софи не бе сигурна, че знае как да се справи с подобен вид яростна сексуална химия. Изобщо не беше в нейния стил и част от нея се чудеше дали това не е донякъде егоистично. Любовта не трябваше ли да бъде нежна, топла и сърдечна? Нещо, което израства от взаимната грижа и внимание. Въпреки това не можеше да отрече, че щастието на Кейт и нейната *joie de vivre* разтапяха сърцето ѝ, а когато Бен присвиеше очи, гледайки любимата си, от страстта и енергията в този поглед Софи я побиваха тръпки.

Докато чакаше капучиното си, заслушана в съскането на машината за еспресо, която се обслужваше от едно от момичетата от съботната смяна, тя повторно хвърли замечтан поглед към датските сладкиши. Не биваше... но изглеждаха толкова вкусни. Не, нямаше смисъл, просто не можеше да устои на канелените рулца.

Балансира с чинията в едната ръка и с чашата в другата, като се опита да държи рамото си повдигнато, за да не се свлече чантата ѝ и да не фрасне някого от хората на масите. После си проправи път между свободните столове до любимото си място в ъгъла, откъдето имаше чудесна гледка към оживената улица.

За нещастие, обичайната ѝ маса бе заета от уморена на вид жена с малко дете, момиченце, което пишеше възмутено и сините му очи гневно искряха. Детето размахваше пластмасова

лъжица към кофичката с кисело мляко, която майка му държеше на безопасно разстояние. Софи виждаше защо кофичката е извън опасната зона. Момиченцето вече бе успяло да размаже повечето мляко по косата си и майка му се опитваше да го почисти. От мястото, където стоеше Софи, сцената приличаше на битка с октопод.

Тя седна на съседната маса, загледа се в лудориите им с лека усмивка и тъкмо се канеше да се обърне настрани, когато младата жена вдигна глава и я изгледа злобно, с присвити от презрение и отвращение устни.

Софи отпи твърде припряно от горещото кафе, което направи прогори пътя си към стомаха ѝ, и извърна очи, шокирана от яростната, неприкрита омраза, накара я да се почувства почти физически нападната. Няколко пъти си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Горката жена вероятно просто бе много стресирана, не беше нищо лично. Софи отново се усмихна, отпи още една глътка и пак погледна към съседната маса, надявайки се, че една спокойна, дружелюбна физиономия може да накара жената да се почувства малко по-добре.

Леле, определено бе разбрала всичко погрешно. Презрението на лицето на съседката ѝ се бе засилило, около устата ѝ се бяха образували бръчки, наподобяващи стар орех, и тя толкова гневно бършеше лицето на детето, че кърпичките в ръцете ѝ отлитаха като листа, отвявани от вятъра.

Беше невъзможно да не забележиш колко е разстроена. Софи се поколеба за секунда. Не можеше да пренебрегне клетата си съседка, която очевидно бе много нещастна.

– Добре ли сте? – попита тя с плаха усмивка, все едно се опитваше да укроти гневна лъвица.

– Дали съм добре? – изплю жената. Момиченцето се разплака, лицето на майка му се сгърчи, сякаш буквално се разпадна, гневът и презрението на мига бяха заменени от чиста тъга. – О, Ема, миличка... – Вдигна детето от столчето, без да обръща внимание на лепкавите му пръстчета, и го гушна, разтърквайки гръбчето му. – Ето, ето... Мама съжалява.

Софи усети тръпката на лека завист и съвсем слабо свиване в корема си. Някой ден...